

podle vl. nař. č. 226/23 podati slušelo u civ. správy Podk. Rusi v Užhorodě, jak st-1 ve stanovené lhůtě též učinil a tak splnil podmínku pro úpravu svého služ. poměru podle vl. nař. č. 226/1923. Stížnost, poukazujíc na st-lovo dosazení maďarskou vládou po dni 28. října 1918 na místo v území Podk. Rusi, tím implicitně tvrdí, že názor svrchu již tvrzený platí i pro případ, že k jmenování vládou maďarskou došlo teprve po dni 28. října 1918.

Než s tímto nazíráním stížnosti nelze souhlasiti, přihlížejíc jednak k ustanovení (1) odstavce Šu 2 vl. nař. č. 226/1923, které praví, že příslušné žádosti za trvalé ustanovení podati sluší do 60 dnů ode dne, kdy nařízení nabude účinnosti (13. prosince 1923), podle toho, na kterém území byly ustanoveny za býv. vlády uherské, buď u min. pro Slov. v Bratislavě nebo u civ. správy Podk. Rusi v Užhorodě, jednak k tomu, že býv. uherskou vládou na území Podk. Rusi, jež nyní patří k čsl. republice, jeví se s hlediska čsl. státu toliko vláda býv. království Uherského v jeho celkových místních mezích do dne 28. října 1918. Tomu nasvědčuje i ustanovení Šu 6 zák. 269/1920, dovolávaného Šem 6 vl. nař. 226/1923, podle kteréhož ustanovení jsou pro vyměření pense směrodatnými býv. zákony uherské, platné dne 28. října 1918. Z toho plyne, že může býti pokládán za ustanovena po rozumu cit. odst. (1) Šu 2 býv. uher. vládou na území nynější Podk. Rusi toliko ten, kdo takto byl ustanoven přede dnem 28. října 1918, a že tedy, kdo tam byl ustanoven teprve popřevratovou vládou maďarskou, nespadá do kategorie zaměstnanců ustanovených býv. uher. vládou na území nynější Podk. Rusi.

#### Č. 6800.

**Školství: I. \* Místní školní rada nemá právního nároku na zavedení jazyka čsl. jako předmětu nepovinného na škole obecné s vyučovacím jazykem německým po rozumu § 1 č. 2 zák. č. 226/22. — II. \* Zavedení jazyka čsl. jakožto předmětu nepovinného na škole obecné s vyučovacím jazykem německým podle § 1 č. 2 zák. č. 226/22 není podmíněno souhlasem vydržovatelů školy.**

(Nález ze dne 17. října 1927 č. 20.636.)

**V ě c :** Místní školní rada v D. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o zavedení nepovinného vyučování češtině na německé škole.

**V ý r o k :** Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

**D ů v o d y :** Výnosem z 13. prosince 1924 odepřela zšr v Praze vyhověti žádosti stěžující si mšr-y o zavedení nepovinného vyučování češtině na obecné škole tamtéž, poněvadž zsv v Praze vzhledem k tomu, že není k dispozici žádný učitel kvalifikovaný a že škola, o niž jde, jest toliko dvoutřídní, s tím nesouhlasí. St-lčino odvolání zamítlo min. škol. nař. rozhodnutím z důvodů rozhodnutí zšr-y.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Zákon z 13. července 1922 č. 226 Sb., jímž se mění a doplňují zákony o školách obecných a občanských, stanoví v (2) bodu Šu 1, že



rozhodnutím župní rady školní (v přechodné době zšr-y) může se na škole obecné podle místní potřeby vyučovati jiným předmětům jakožto nepovinným, zvláště pak jazyku čsl., není-li už vyučovacím jazykem té které školy. Vydřizovateli školy budiž předem dána příležitost, aby se o věci vyslovili.

I kdyby tudíž v usnesení zšr-y v Praze ze 13. dubna 1886 (věstník pro obecné školství, ročník 1886), — že sluší zachovávat až do vydání příslušného zákona pro zavádění vyučování druhému jazyku zemskému zásadu, zavést toto vyučování na více než jednotř. školách, přeje-li si toho obyvatelstvo, jsou-li tu způsobili učitelé, a teprv počínajíc třetím stupněm věku žáků, — bylo spatřovati nějakou platnou normu, jakouž ono usnesení zřejmě není, byla by tato norma zrušena svrchu uvedeným, jedině směrodatným ustanovením zák. 226/1922; ostatně řečené usnesení samo výslovně uvádí, že běží jen o úpravu provisorní, platnou toliko do vydání zákona o tomto předmětu.

Proto stížnost pro svůj názor, že mělo býti vyhověno st-lčinně žádosti za zavedení vyučování nepovinné češtině, nemůže se po právu odvolávat na usnesení zšr-y svrchu zmíněného data.

Pokud pak jde o zák. 226/1922, tu tekstace (2) bodu jeho Šu 1 zřejmě nasvědčuje tomu, že rozhodování školských úřadů o předmětu, o němž tu jde, jest ponecháno zcela jejich volné úvaze, aniž chtěl zákonodárce některému činiteli přiznati nárok na zavedení výučby nepovinné češtině na některé škole obecné.

Když tedy úřad odepřel vyhověti příslušné žádosti st-lčinně, nijak se tím jejich práv nedotknul, a nestalo se tak ani tím, že jakožto příčinu svého záporného stanoviska uvedl nesouhlas zástupce vydřizovatelů školy, třebaš tento nesouhlas sám o sobě — jakž podle stavu zákona popřítí nelze — nemohl by vyloučiti kladné vyřízení žádosti, kdyby byl úřad chtěl v daném případě použití zmocnění zákona.

VI. nař. ze 4. dubna 1925 č. 64 Sb., vydané k provedení zák. 226/1922 a vešlé v působnost dnem 15. dubna 1925, i kdyby vzhledem k tomuto počátku své působnosti mělo pro řešení konkrétního sporu význam, v (2) bodu Šu 2, — jehož se stížnost pro svůj názor, že mělo býti vyhověno st-lčinně žádosti, dovolává — nijak nemohlo a ani nechtělo měniti svrchu vytčený předpis zák. 226/1922, že l z e zavést nepovinnou češtinu na německých školách obecných, nýbrž toliko vytýčilo po stránce negativní zásadu, aby se tak nedělo, není-li pro příslušné vyučování přihlášeno aspoň 20 dětí a není-li po ruce formálně způsobilé osoby učitelské. Ani z této normy nemůže tedy stížnost nic pro své stanovisko odvozovati.

#### Č. 6801.

**Četnictvo :** I. Předpis § 13 voj. služebního řádu o třídenní lhůtě stížnostní platí též pro požitkové věci četníků. — II. Předpisy zákona z 12. května 1896 č. 101 ř. z. tu neplatí.

(Nález ze dne 17. října 1927 č. 21.317.)